Venstre har i de seneste 10 år været igennem en bemærkelsesværdig udvikling. Vi har ikke alene haft fremgang ved de seneste syv valg. Meningsmålingerne viser, at ved næste folketingsvalg vil vi også få yderligere fremgang.
Ved de seneste 7 valg har vi øget mandattallet hver eneste gang. Jeg siger dette igen og igen, fordi vi hele tiden hører fra vore politiske modstandere, fra valgforskere og fra kommentatorer i pressen, at Venstres strategi er forkert. At den er populistisk. At den er flygtig. Og nu varer det heller ikke længe før det hele holder op og Venstre får sin velfortjente tilbagegang.
Som partisekretær er jeg måske særlig opmærksom på disse kommentarer. Jeg kan se, at vi har en klike af overdommere i dansk politik, som er af den opfattelse, at det bør være unaturligt, at Venstre er på størrelse med Socialdemokratiet og nogle gange endda større.
Det er efter disse "forskeres" opfattelse også unaturligt, at Venstre som det eneste parti har medlemsfremgang. Og det undlader de ikke at give udtryk for.
Når Venstre går frem, så har de længe kunnet forudse, at vi synger på sidste vers og at det er de sidste krampetrækninger. Og når Venstre går lidt tilbage, så er det en selvfølgelig bekræftelse på deres egne logiske forventninger.
Statsministeren har i sidste uge forsøgt sig med endnu er variant. Socialdemokratiet er i holdningsbranchen. Venstre er i underholdnings-branchen, siger han.
Det skal vistnok forstås på den måde, at socialdemokraterne frygtløst tager tyren ved hornene og tager de fremadrettede sager op og omvendt at Venstre lefler for vælgerne.
Sagen er, at socialdemokraterne af frygt for deres egne medlemmer afviser, at der skal ske nogen ændringer overhovedet i samfundet, i orlovsordninger og efterløn, på hospitalerne. Af frygt for kongressen, så lovede statsministeren at alt skulle blive som det er og være som, det var.
Venstre derimod, som foreslår ændringer på orlovsområdet, dagpengene, frit valg på sygehuse, en ny retspolitik, store offentlige besparelser, valgfrihed for borgerne - ja, det er kun underholdning.
Jamen, er det ikke mageløst hvordan tingene kan vendes på hovedet.
Det siger da noget om statsministerens politiske og samfundsmæssige opfattelse, at han betragter forslag til ændringer i samfundet som underholdning.
Uanset valgforskere, dagsbladskommentatorer m.fl. så er kendsgerningen den, at

Venstre er det parti, som er i bedst overensstemmelse med sine egne vælgere. Og vi får heldigvis flere og flere af dem.

Venstres medlemstal.

Venstre har fastholdt de senere års medlemsfremgang. Vi har i år en lille fremgang på 38.

Venstres samlede medlemstal er 83.077. Det fordeler sig med 53.145 i Jylland og 29.815 medlemmer på Øerne. Hertil kommer vor udenlandske forening med 117 medlemmer.

Der er sket en mindre reduktion i foreningstallet. Nogle foreninger er blevet lagt sammen i årets løb. Venstres samlede antal lokalforeninger er i dag 851.

I 1992 var Venstres samlede medlemstal 73.290. Efter VK-regeringens afgang i januar 1993 på grund af Tamil-rapporten og de konservatives beslutning om at opgive og overlade regeringsmagten til socialdemokraterne, så satte det skred i en bølge af medlemsfremgang for Venstre. Medlemstallet steg til 82.416. og vi har siden fastholdt det højere medlemstal. I 1994 blev tallet 83.039 og i 1995 er det steget til 83.077.

Det er en flot udvikling som skyldes, at der i mange foreninger er gjort en stor indsats for at sikre medlemsfremgang.

Inden jeg går over til arbejdet i vore foreninger, så er jeg desværre nødt til igen at sige noget om socialdemokraternes omgang med sandheden.

Socialdemokratiet har i al den tid, jeg har været partisekretær, konsekvent oplyst, at deres medlemstal var 100.000. Når man gik dem lidt på klingen så sagde de, at det ikke kunne opgøres sådan helt nøjagtigt, for de har ikke noget centralt medlemsregister.

Der gik vedvarende rygter om, at tallet var falsk - ikke mindst blandt socialdemokraterne selv. Men år efter år kunne de opgive et medlemstal på 100.000 medlemmer. For et par år siden ændredes det så til ca. 80.000 medlemmer.

Og nu - efter et halvt års skriveri i diverse aviser - så er Glasnost omsider kommet til Socialdemokratiet og nu offentliggøres medlemstallet på jubilæumskongressen til 62.425 medlemmer. Det er jo unægtelig en difference som vil noget. Og jeg læste såmænd forleden dag i en avis, at medlemstallet sandsynligvis i virkeligheden ligger omkring 50.000.

Jeg kan da godt forstå, at de ikke valgte medlemstallet som kriterium for statsstøtten.

Grunden til at jeg tager dette frem er ikke skadefryd. Det gør hverken Venstres medlemstal større eller mindre. Jeg tager det op, fordi ledende socialdemokrater altid prøver at mistænkeliggøre Venstres medlemstal.

I Det fri Aktuelt siger Ole Stavad den 4. september "Der er f.eks. et paradoks i Venstres medlemstal, der officielt er større end socialdemokraternes. Men af partiregnskabet kan man se, at beløbet, som Venstre får ind i kontingent, er markant mindre."

I vinter forsøgte også finansministeren sig med at lade et notat sive til udvalgte journalister om svindel med Venstres medlemstal.

Jeg har flere gange fortalt socialdemokraterne, at denne mistænkeliggørelse er urimelig. Jeg har i et brev forklaret dem, hvorfor Venstres medlemstal er korrekt. Men de interesserer sig ikke for det.

Sagen er, at der er to ting de VIL misforstå. Den ene er, at når der skal afregnes kontingent til Landsorganisationen fra kredsene, så er det tidsmæssigt forskudt. Medlemskontingentet fra foreningen afregnes nemlig først til Venstres Landsorganisation året efter indmeldelsen. Når vi fik den store indmeldelse i 1993, så optræder det naturligvis både kontingentmæssigt og medlemsmæssigt i samme år i foreningen. For så vidt angår den del af medlemskontingentet, som skal betales til landsorganisationen så optræder det først et år senere i Landsorganisationens kontingentindtægter.

For det andet har vi en regel i vore vedtægter om, at kredsene kun skal afregne for 90% af medlemstallet. De 10% af det kontingent som skal indbetales til landsorganisationen kan foreninger og kredse beholde til f.eks. gennemførelse af pensionist eller ægtefællerabatter eller hvad man nu måtte ønske. Men det ændrer naturligvis ikke ved medlemstallet.

Venstres medlemstal er korrekt. Venstre forsøger ikke at fifle med tallene.

Venstre ER Danmarks største parti. Vi har pr. 31. december 1995: 83.077 medlemmer. Det er 20.000 flere end Socialdemokratiet.

Venstres organisatorisk-politiske arbejde.

I dag og i morgen skal vi drøfte Venstres forhold. Vi skal drøfte Venstres politik og vi skal overveje, om vi kan gøre tingene bedre både organisatorisk og foreningsmæssigt.

Fordi Venstre i disse år er i fremgang, så er det måske netop tiden at drøfte, om vort

arbejde er tidssvarende og hensigtsmæssigt og om vi kunne gøre det bedre. Vi skal ikke i Venstre hvile på laurbærrene, selvom vi er Danmarks største og mest aktive politiske parti.
Vi synes iøvrigt også, at den baggrund vi brillerer på, er langt ringere, end den burde være.
Derfor vil vi være endnu bedre.
Arbejdsudvalget for oplysnings-og aktivitetsudvalget nedsatte i foråret en gruppe på tre personer, som skulle komme med et oplæg til, hvordan vi overalt i Venstres foreninger kan tage fat på spørgsmålene om hvordan vi kan blive bedre til vort arbejde.
Venstrefolk er individualister og derfor skal man passe på med nemme konklusioner. Ønsker og forventninger er naturligvis også individuelle.
Målsætningen må være, at vi opbygger rammer i Venstre, der gør det muligt at tilbyde det enkelte medlem den mest vedkommende information og vi må gøre det lettere for medlemmerne at ytre deres mening om aktuelle spørgsmål. Det gør vi på landsplan f.eks. ved at benytte Internettet og skabe informations- og debatfora, hvor medlemmer og liberalt interesserede kan komme til orde.
1. Vore arrangementer tager altid i planlægningen udgangspunkt i et emne og nogle dertil indrettede fysiske rammer, men vi glemmer ofte noget centralt, nemlig hvordan giver vi de fremmødte en oplevelse. De nye generationer møder op med forventning om en oplevelse.
Hvis kl. 19.30 tirsdag aften er et dårligt tidspunkt for hårdt arbejdende børneforældre, må vi finde andre tidspunkter og andre former for kontakt til denne gruppe.
Vort mål må være, at ændre vore møder til at blive begivenheder man taler om før, under og efter.
2. I almindelighed taler politikere christiansborgsk, når de blot har været i Folketinget i nogle måneder. I Venstre har vi dog et lille fortrin her. Mange af vore folk gør sig umage for at tale i et almindeligt sprog, bruge eksempler fra menneskers hverdag og beskæftige sig med problemer, der optager mennesker.
Men vi er langt fra så dygtige, som vi kunne blive.
Vort mål må være, at lære vore folk at kommunikere, så deres omgivelser påvirkes.
3. Begejstringen har trange kår hos de traditionelle partier i dansk politik.
Nu er Venstre heldigvis ikke et af de mest traditionelle partier, og vort

begejstringsniveau i disse år ligger også noget højere end hos andre.
Men der er langt igen.
Jeg kender indtil flere, der sidder i denne sal i dag som synes, at det at vise begejstring, det at klappe, det at more sig i politisk arbejde er forkert. Politik skal være så saglig - og kedeligt havde jeg nær sagt - at det giver afsmag, når det får snert af entusiasme og begejstring.
Men jeg er uenig med dem. Skabelse af ægte begejstring skal være en arbejdsform i Venstre, for hvis ikke vi selv tror på det, vi siger, er det svært at overbevise andre. Begejstring smitter og det gør det hele mere vedkommende, når forsamlingen viser, at den lever med.
Vort mål må være at blive bedre til at motivere og engagere.
4.1 Venstre driver vi ikke politik efter meningsmålinger eller skriver programmer derefter. Men vi skal naturligvis vide, hvad folk tænker og mener og så formulere vor argumentation og kommunikation derefter.
Men det forudsætter at vi ved, hvad vælgerne tænker og føler, og det forudsætter, at vi ikke er en indadvendt loge, men at vi har berøringer til forskellige befolkningsgrupper, til opiniondannere, til organisationsfolk, til mediefolk, til undervisere.
Vort mål er - både lokalt og landsplan - at blive bedre til at opfange tendenserne i befolkningens holdninger og adfærd.
5. Vi har i årenes løb brugt ikke så få kræfter på at holde kurser i medlemskampagne og medlemstegning - og vi er da også lejlighedsvis stødt på og selv brugt begrebet medlemspleje.
Ordet minder lidt om sygepleje. Medlemmerne skal vel ikke plejes - især efter at gennemsnitsalderen er faldet. Medlemmerne skal have tilbud. De skal have opgaver, hvis de vil. De skal føle sig uundværlige.
De skal have imødekommet de forventninger de havde, da de meldte sig ind.
Alle skal selvfølgelig have ret til at være passivt medlem. Men et aktivt medlem er langt mere værdifuldt for os. Medlemmerne skal sættes i centrum.
Vort mål må være at vise medlemmerne, at vi betragter hver enkelt medlem som vigtig for Venstres fremtidige muligheder.
6. Når vi er lidt højtidelige, kalder vi os en folkelig bevægelse. Det er vi fordi vi er mere end et kampagneapparat eller en opstillingsorganisation.

Vi har et værdifællesskab, som skaber et folkeligt fællesskab. Det skal ikke glemmes - og langt mindre bagatelliseres.
Vi skal tværtimod beskæftige os med det idémæssige grundlag, men vi må iklæde det nye formuleringer og nye former.
Til gengæld har vi den fordel fremfor de ideologi- og idéløse, at vi har noget at tro på og derfor noget at kæmpe for
Målet må være at vi skal gøre vort ideologiske grundlag til fælles gods.
7. Ildsjælene og frontløberne er dem, der ikke går 12 på dusinet af. Vi møder dem som nye medlemmer med forventninger, lyst, arbejdskraft, ideer og forslag.
I værste fald jorder vi dem første gang vi ser dem. " Det kan ikke lade sig gøre. Det forbyder vedtægterne. Det har vi prøvet utallige gange før"
I bedste fald giver vi dem plads i et udvalg, hvor vi på forhånd ved, at formanden ikke vil tillade nogen form for nye initiativer.
Vi dræber ilden. Og så slipper vi for dem inden længe.
Vi skal det modsatte. Finde deres talenter. Kanalisere deres ideer ind i baner, der er relevante. Give dem opgaver, hvor de kan begejstre andre. Sende dem ud blandt folk, der vil blive smittet af at møde liberale ildsjæle.
Vort mål skal være, at vi i langt højere grad finder ildsjælene og frontløberne, så vi kan få glæde af dem - udover deres lokale tilknytning.
8. Vi skriver en tekst og trykker en pjece. Så har vi gjort, hvad man med rimelighed kan forlange. Vi indrykker en annonce og husker at skrive, at alle er velkomne.
Vi har gjort vor pligt.
Men vi har ikke tænkt os om. Er det rigtige medie til denne kommunikation en pjece? Eller en annonce? Eller en løbeseddel? Eller et personligt adresseret brev? Eller en telefonopringning? Eller 100 plakater hængt op i lygtepælene den dag mødet holdes? Eller et spot i lokalradioen? Eller et indstik i avisen? Eller en bilrudestreamer? Eller en bod på søndag under superligakampen? Eller en adresseløs omdeling? Eller en miniplakat til samtlige kommunale opslagstavler? Eller 5 sandwichmænd på gå-gaden? Eller en kombination af flere muligheder?
I et overkommunikeret samfund må man slå hårdt for at slå igennem. Derfor er det ikke sjældent, at mediet er med til at afgøre budskabets formulering.
Målet må være at vi sikrer, at overvejelser om medier, der skal bruges i en politisk kampagne ikke betragtes som mindre vigtig end kampagnens indhold.

9. Hvad er det, der skal udgøre forskellen på et Venstre-medlem og en Venstre-vælger?
Er det konkrete fysiske fordele - som i FDM, hvor man kan købe biltilbehør? Eller rabatten i Lærerforeningen? Eller er det sociale netværk som i loger og tilsvarende foreninger?
Eller er det tilbuddene om aktivitet som i mange fritidsforeninger?
Er det muligheden for anseelse gennem opnåelse af politiske poster.
Eller er det slet og ret muligheden for at markere, at man tilslutter sig et bestemt politisk parti på en mere vidtgående måde, end ved at sætte sit kryds.
Her er der formentlig ikke kun eet svar. Men hvad svarene er og hvad konsekvenserne af svarene er, skal vi drøfte.
Vor målsætning skal være, at vi skal synliggøre for medlemmerne, at der er forskel på at være medlem af Venstre og blot at stemme på Venstre.
Disse og mange andre spørgsmål skal vi være optagede af hele tiden.
Nogen vil sige, jamen nu skal vi ud og føre kommunal valgkamp og derfor har vi ikke tid til at fordybe os i disse spørgsmål. Hertil vil jeg sige, at de to ting går som fod i hose. Arbejdet med disse spørgsmål vil klart gøre foreningsarbejdet bedre og vort politiske kampagnearbejde mere effektivt.
Tingene udelukker ikke hinanden. De supplerer hinanden.
Jeg vil godt gentage min indledning til dette afsnit i min tale. Det er i fremgangstider vi skal lægge grunden til fornyelse og styrkelse af vort arbejde. I enhver god virksomhed gælder det om at fremtidssikre og konsolidere. Vi skal ikke sløse opsvinget bort.
Vi skal bruge det positivt.
Medlemstegning.
Vi klarede en lille medlemsfremgang i 1995. Den var mindre end vi kunne ønske os, men det er klart at indførelsen af det store statstilskud far nogle konsekvenser.
Vi skal i resten af 1996 og i 1997 lægge kræfter i medlemstegningen.
Meningsmålinger viser, at Venstre har et stort potentiale. Jeg tror, at mange mennesker har leget med tanken om at melde sig ind i Venstre. Vi ved, at mange mennesker tænker, at man burde melde sig ind. Jeg kan ikke hele tiden sidde og kritisere. Jeg må selv gøre noget.
De kommer bare ikke længere. De ved måske ikke, hvordan man får fat i Venstre og når de ikke far en konkret opfordring til at melde sig ind, så bliver det ikke til noget.

Derfor er det selvfølgelig vor opgave at spørge så mange som muligt om de vil gå med i Venstre - det være sig som aktiv eller som passiv.
Vi skal gøre Venstre synlig. Meget synlig. Vi skal ud på gader og stræder. Vi skal indrykke annoncer med opfordring til at melde sig ind. Vi skal hele tiden være opmærksom på alle muligheder for at tegne medlemmer.
Der skal helst ikke gå mange Venstrevælgere rundt i Danmark uden at de har faet opfordringen til at melde sig ind.
Kommunalvalg FV97.
I alle foreninger, kommuner og amter er arbejdet med kommunalvalget til november næste år i god gænge.
Mange steder er der fastlagt opstillingsmøder. Mange steder vælges spidskandidaten allerede i år og resten af listen sammensættes til foråret.
Jeg tror også, at der mange steder nu nedsættes grupper, som skal forberede valgprogrammet.
Landsorganisationen har igennem det seneste år arbejdet med en række materialer, som kan bruges i de lokale forberedelser. Mange af disse materialer kan man se i forhallen.
I en lang række store og mellemstore byområder skete der det ved valget i 1993, at vi er ét eller ganske få mandater fra at kunne få borgerlig borgmester - og i særdeleshed en Venstreborgmester.
Et af målene i den kommende valgkamp må derfor være at sikre, at flere af disse byer slipper for i ffemtiden af have en socialdemokratisk borgmester. Vi bør gøre en særlig indsats for at styrke indsatsen i sådanne byer.
På sekretariatet vil vi i den kommende tid overveje, hvad vi kan gøre for at støtte valgkampen i disse særlige områder.
Ved kommunalvalget i 1993 fik Venstre 28,9% af stemmerne målt på amtsrådsvalget. Det var et meget fornemt resultat.
Jeg tror, at man kan sige, at vi sidste gang fik en trækkraft fra den landspolitiske tendens. Vi havde før 1993 valget 19,3 % af stemmerne målt på amtsrådsvalget og i meningsmålingerne stod vi meget højt. Jeg tror, at vi lå omkring de 28-29%.
Differencen var stor, nemlig 10%. Denne gang har vi landspolitisk samme styrke mellem 28-29% og udgangspunktet er som sagt 28,9% ved kommunalvalget sidste gang.

Det betyder, at der denne gang skal ydes en endog meget stor indsats for at opretholde valgresultatet og for at få fremgang.
Ingen forening og ingen borgmester eller kandidat må derfor tage tingene for givet.
Når vi betragter hvordan politik udvikler sig i disse år og når vi ser på udviklingen i udlandet, så er det karakteristisk at enkeltpersoner bliver mere og mere centrale. Personen bliver mere markant i kampagnearbejdet. Det er en udvikling, vi som parti kan beklage, men næppe ændre Derfor er det vigtigt med markante personligheder på ledende poster. I kommunerne taler vi da også om bykonger og borgmestereffekt og det dækker over den kendsgerning at markante personer har stor gennemslagskraft. Mit råd skal derfor lyde, at man så tidligt som muligt opstiller spidskandidat, så den pågældende kan nå at markere sig og sin politik.
Jeg vil tage fat på et problem, som jeg synes plager os. Der er flere steder, hvor der er udbrudt strid i Venstre. Strid, som ikke blot kan betegnes som politiske uoverensstemmelser, men som er gået over og blevet noget som minder om personstrid.
Ved I hvad? Det er næsten ikke til at bære for et politisk parti, når det er personers indbyrdes uoverensstemmelser og modstridende ambitioner, som skal præge arbejdet. I de foreninger og kommuner hvor personstridigheder præger arbejdet nu et år før valget, så skal mit råd lyde, at I skal
tage hjem og se og få det stoppet. Valgkampe med personlige uoverenstemmelser som under- og overtone er en katastrofe. Stop det. Og kom i gang med det politiske arbejde til gavn for Venstre og for vælgerne.
Målet er at Venstre yderligere styrker sin politiske indflydelse. Vi skal fastholde vore borgmesterposter og vi skal vinde yderligere frem.
Politisk kampagnearbejde.
Politisk kampagnearbejde er vigtigt for et politik parti. Der er nogle af de grundlæggende elementer i det politiske kampagnearbejde, som det er meget vanskelig for mange mennesker at forstå. Desværre også for mange politikere.
Det er især den kendsgerning, at valgene vindes mellem valgene. Det er det konsekvente arbejde. De konkrete forslag. De konkrete afstemninger. Kontakten med vælgerne. Kontakten med medierne, som afgør om man vinder valget eller taber det.
Desværre findes endnu politikere som tror, at når valglokalet lukker, så er der knap 4 år til at man næste gang skal til at interessere sig for vælgerne og for Venstres

forening og medlemmer. Så kan de valgte trække sig tilbage til røgfyldte lokaler og træffe beslutninger uden at skulle bekymre sig om andet.
Den opfattelse af politisk arbejde er forkert.
Politisk arbejde er en løbende påvirkning af holdninger. Man skaber forståelse eller manglende forståelse. Man skaber sympati eller antipati. Man skaber troværdighed og utroværdighed.
Valgkamp foregår hver dag - og hver dag vinder vi sjæle eller taber sjæle for Venstres sag.
Husk det nu!
Den politiske debat.
Det forekommer mig, at meget af den politiske debat i Danmark er en skindebat. Ja, den er på mange måder næsten falsk.
Nogle politikere dyrker ligefrem en særlig debatform.
Tag EU-debatten! Tag debatten om de fire forbehold! Tag debatten om Danmarks indtræden i Vestunionen! Tag debatten om velfærdssamfundets fremtid! Spørgsmålet om vi kan blive ved med at sætte flere og flere mennesker udenfor arbejdslivet og lægge større og større byrder på de tilbageværende på arbejdsmarkedet. Tag debatten om frit valg på sygehuse!
Det er vigtige spørgsmål for Danmarks fremtid.
Jeg tror såmænd gerne, at mange ledende politikere i socialdemokratiet og hos de radikale ønsker Danmark med i Vestunionen, at de inderst inde mener at vi skal af med de fire forbehold, at de vil ændre orlovsordninger for at sikre en sund økonomi o.s.v.
De siger f.eks., at orlovsordningerne bygger på forkerte principper og at det var forkert at indføre dem.
De siger, at bekæmpelse af international kriminalitet kræver samarbejde med andre lande.
Når debatten så endelig kommer, så får piben en anden lyd. Så er det altid det forkerte tidspunkt, det forkerte emne eller det forkerte parti, som rejser debatten.
Så argumenterer de imod at tage debatten. Vi kan ikke tage debatten nu. Socialdemokraterne har snart kongres og den skal lige overstås. Eller: Den radikale hovedbestyrelse mødes i januar og det skal lige overstås. Eller: Så kommer overenskomstforhandlingerne og det må vi lige have overstået. Eller: Nu skal vi i

gang med finanslovsforhandlingeme og det vil ikke være rigtigt at komme med forslag nu. Eller: Og nu er EU-regeringskonferencen i gang og vi har ikke konkrete forslag, så derfor kan vi ikke tage debatten nu. Vi må lige se de andre landes forslag først. Osv. Osv.

Der kommer en endeløs række af undskyldninger for ikke at sige, hvad man mener og hvad værre er for at forhindre en debat i det hele taget.

Jeg mener, at disse politikere løber en stor risiko for at skabe mistro blandt vælgerne. Det skaber i nogle tilfælde en opfattelse af at politikkerne ikke siger sandheden. Noget holdes skjult.

Hertil kommer så de varianter, der går ud på at fremstille tingene anderledes end de er. F.eks. handler regeringskonferencen i EU, som næsten alle ved, om optagelsen af Mellem-og Østeuropæiske lande, men socialdemokraterne i Danmark fremstiller det som om det drejer sig om miljø.

Vi løber derfor en stor risiko for at chokket for vælgerne bliver stort, når det går op for dem, at det ikke var miljø det handlede om.

I Venstre har vi gjort det til en vane at tage den reelle debat og sige tingene lige ud. Det er vort middel til at forhindre politikerlede og mistro.

Og den vej skal vi fortsætte ad.

Der findes på Christiansborg blandt politikere og journalister en opfattelse af, at det kun er her, det virkelige liv findes. Her er koncensussyndromet herskende. Alt drejer sig om hvem, der kommer godt ud af det med hvem. Hvem taler godt sammen og hvem har det godt med hinanden og hvem vil pege på hvem næste gang, der valg. Det er da også interessant, men der findes en virkelighed udenfor Christiansborg, som er mindst ligeså vigtig. Nemlig vælgerne.

Og vælgerne stemmer nok ikke efter om Poul Nyrup og Marianne Jelved personligt kommer godt ud af det med hinanden eller om Mogens Lykketoft og Mimi Jacobsen er slyngveninder eller om Jan Sj ursen bedre kan lide Hans Engeli end Uffe Ellemann-Jensen. Det er selvfølgeligt altid glædeligt, når mennesker har det rart sammen, men mon ikke vælgerne går efter resultaterne og hvem der har løsningen på tidens problemer.

Jeg tror, at vælgerne er dødtrætte af alt det koncensus-snak. Vælgerne forlanger konkrete forslag og ærlig snak. Vi skal ikke have debat om hvem vi hygger os med. Vi skal have politisk debat.

I eftermiddag skal vi have debat om velfærdssamfundets fremtid og i morgen skal vi have generel politisk debat. Vi skal drøfte Venstre politik.
Jeg håber, at vi får en god debat, så vi står godt rustede til arbejdet i den kommende sæson.
Som politisk parti skal vi sikre debatten. Vi skal sørge for den politiske idéudvikling. Det vort ansvar.
Derudover skal vi naturligvis være kampklare. Jeg skal ikke bruge tid på at analysere, hvornår valget kommer. Jeg vil bare sige til Jer. Venstres beredskab skal øges. Valg kan komme hurtigere end vi aner.
Så selvom vi er i gang med forberedelser af kommunalvalget, skal vi også optrappe vor folketingsvalgsberedskab.
Afslutning,
Jeg vil gerne afslutte mit indlæg med at takke alle Venstres organisations-ansvarlige. I gør et fantastisk stort arbejde. I lægger mange timer i ulønnet arbejde i fritiden. Uden den indsats ville Venstre ikke have den styrke vi har.
I gør det godt.
Det er det lokale arbejde, som er fundamentet for Venstre. Det er dér vore medlemmer er medlemmer og det er dér man personligt møder medlemmerne.
Det er hos Jer slaget for et liberalt Danmark skal vindes.
Pressen har oplyst at Socialdemokraternes kongres har kostet 10 millioner kroner. 10 millioner er næsten hvad det koster at drive Venstres Landsorganisation i et år. Det brugte socialdemokraterne på 5 dage. Det er mageløst.
Vi kan desværre som socialdemokraterne i kraft af fagforeningernes rundhåndede støtte til dem, betale Jeres transportudgifter, Jeres hoteludgifter, diæter, fester og alt hvad der hører med til en rigtig pamperfest.
Det må I selv klare og for de fleste delegerede her løber det op i store penge. Og I skal jo afholde udgifterne af jeres egne, beskattede penge.
I gør det, fordi I personligt er engagerede i Venstre.
Jeg vil gerne udtrykke en stor og dybtfølt tak for den indsats, som I yder. Det aftvinger respekt. Tak for det store og engagerede arbejde.
Jeg vil ønske Jer alle et godt landsmøde.
Tak.